

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku A. S.
z udziałem M. W.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej A. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku
z 11 października 2024 r., IV Ca 309/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. S. wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 11 października 2024 r., wydanego w sprawie z udziałem M. W. o podział majątku wspólnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczyni powołała się na przesłankę oczywistej zasadności składanego środka zaskarżenia, wskazując że doszło do naruszenia art. 43 § 1 k.r.o. w zw. z art. 55¹ k.c. poprzez niezaliczenie pozarolniczych działalności gospodarczych małżonków do majątku wspólnego jako przedsiębiorstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłankę oczywistej zasadności można wykazać, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie należy więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżąca nie uczyniła zadość temu wymaganiu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podjęła bowiem polemikę ze szczegółowymi ustaleniami sądów powszechnych rozpoznających sprawę, na podstawie których sądy te oceniły, że strony nie prowadziły przedsiębiorstwa jako zorganizowanej całości gospodarczej. Ze względu na ograniczoną wprost w art. 398¹³ § 2 k.p.c. kognicję Sądu Najwyższego, która nie obejmuje weryfikacji ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy *meriti* ani oceny przeprowadzonych przed nimi dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) taki sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi rozpoznania, jaki zaprezentowała wnioskodawczyni, nie mógł wywołać oczekiwanych przez nią skutków.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Mariusz Załucki

[SOP]